

Никодин Чернодримски

Огнени Виори

СОДРЖИНА

- 1.Покајничка Одисеја
- 2.Недостиген Сон
- 3.Безимена Песна
- 4.Вечен Ден и Вечна Ноќ
- 5.Светот на Сенките
- 6.Огнени Виори
- 7.Гола Тага
- 8.Свонливи Молитви
- 9.Невидливиот Самотник
- 10.Пустинска Месечина
- 11.Измислена Измама
- 12.Баба Цана
- 13.Рајски Двери
- 14.Траен Заборав
- 15.Заборавенои Ехо
- 16.Сенка
- 17.Камен дожд
- 18.Паганска божица
- 19.Сон Несон
- 20.Да бидам.
- 21.Покана за Пир
- 22.Скрб
- 23.Кошмарен Мозаик
- 24.Домаќин
- 25.Меѓа
- 26.Црно Сонце
- 27.Тажна Самовила
- 28.Полноќно Бладање
- 29.Маѓија на Проклетијата
- 30.Тажен грч
- 31.Клетник или Кнез
- 32.Одраз.
- 33.Румено Зазорување
- 34.Одразот и Јас
- 35.Одразот и животот
- 36.Зловешто
- 37.Тивок Кошмар
- 38.Монотонен Сон
- 39.Квечеринска Крв
- 40.Повеќе Немам што да Кажам

ОВА СЕ КРАТКИ ЗАПИСИ

ИЛИ ПОИНАКУ КАЖАНО

ТРЕПЕЛИВИ ВОЗДИШКИ НА МОЈАТА ДУША

ИЛИ ПОИНАКУ КАЖАНО

ОСАМЕНИ БЛАДАЊА ВО САМОТИЈАТА

Покајничка Одисеја

Покајничка одисеја
 Да напишам вмиг сега
 Очајните души ми рекоа

Совеста,таа престога,немилосрдна праведничка
 Коските катадневно ги распретува
 Пепелта се везден на ветерот ја дава

Во дни дамнежни
 Кога чекорот судбина газел
 Кога егото живо човечко мелело

Во ноќи дамнешни
 Кога амбицијата сни крадела
 Кога егото кошмарни црни дарувало

Перо бело од гуска оставија
 Мастило црно од јадови пресмртни исцедија
 Ролна хартија со солзи создадоа

Побрзај,во плач извикаа
 Уште дикате време имаме
 Дива луѓа на полноќ ќе дојде

Побрзај,со врисок кажуваа
 Покајание наше напиши
 Небото да го прочита,спокој да даде

Недостижен Сон

Додека темнината грижливо и вечерва
Го постилаше свездениот тепих
Ја посакав старата
Скриената детска желба
Да ја допрам
Не, да ја прегрнам силно, силно
Безимената светла звезда
Скитничка вечна
Да и бидам придружник барем нојва
А таа, лукаво се скри кај големата мечка
Ете деница шепотот ми го прати
Утешителен
И рече со трепет нежен да не ме повреди
Уште си смртник
Со земјата другаруваш
Чекориш и дишиш
Сонуваш и посакуваш
Кога ветерот спомените ќе ти ги напише
На сивиот ладен камен
Кога светлината ќе те прегрне
Ете тогаш
Безимената звезда име ќе има
Ете тогаш
Во бескрајот ќе блескаш.

Безимена Песна

Очите на мракот лакомо ме пијат
 Додека го ткаам тепихот на животот
 Студенилото мистично прстите ги кочи
 Ресите,што спомени се во низа ги редам
 Пијавиците лигави по снагава се сноват
 Насмевките,во шари разнобојни ги ставам
 Лелеави сенки,камен бигор на нозете евеги лепат
 Од тагата црна конци земам,линии танки така сторив
 Будалести триглави ѓаволчиња оро широко вијат
 Звукот на разбојот стравот на триста парчиња го кини.....

.....

Вечен ден и вечна ноќ

Вечната солза на болката
Не се тркала веќе како воденички камен

Грев се стори со боскот се јавува
Татне и се шири, небаре облак темен е
Небаре лута љуња, која само што не побеснела

Скрбот се вовлекол во неопределените копнежи
Ги заплискува со далги од тајни возбуди
Живее во невидлив и непробоен дамар

Свет камен, крај три извора, среде претсказание
Три вили, со три златни зрна песок на дланки
Бела врана и голема змија жрец будат
Притаен се сокрил во солза вечна

Мајка гора, ткае нишки од месечева свила
Одежда му спрема сонот ќе го возобнови
Оган на крвта, слатко проклетие на полноќта
Бесконечие бес скрб да почне, со вечен ден и вечна ноќ.

Светот на Сенките

Во светот на сенките
 Со игра на развигор
 Меѓу животот и сказанијата
 Под руменилото на сите мугри
 По брег на невидено и невидливо море
 Кое записнува со топла пена на копнеж празен
 Судбински закони стари запретани оживеа
 Патот на покорноста го покажа
 Тој бесконечен мрак
 Здивеа волчја глутница со вселенски рев
 Црна звезда кон соѕвездие на јад ита
 Споулавени минати столетија етеги
 Се будат,јачат,врескаат,плачат
 Ќе пламнат небесата глаголат
 Ненадеен виор на безликост ги надвикува да се покорат
 Вестител на нов изгрев
 Со магливи криља и невидлив чад ќе се јави
 Испосничките пештери слепци ќе канат
 Во верско ропство и малку нежност во суровоста
 Изгубеното сознание од евангелието да го читаат.

Огнени виори

Огнени виори на стари писаниа оживееа
Под вериги на пештерска осама
За небесата, за пеколот

Соковите на мудроста низ сињак протекоа
Животворно кај самотник поитаа
Вестител на вестителот воскреснат ќе биде

Неговиот нов живот, нова дива луња
Со руменилото на секоја нова мугра
Да воскреснува прочистени од грев

Беседеше громотнички, низ гората, низ полето
По калдрми, не се плашеше кога смрта на гозба ве кани
Кога пехарот на животот лакомо го зема

Синото спокојство на небо ве чека
Во обрачот на покајание, рѓа да не го јаде
Од вашето стебло семе да се расее.

Гола тага

Ја премерував голата тага
Со црноутробие гнило искапано
Ништожник, жесток самотник ме стори

Небарам сега човечки или сверски
Некој челото со солзи да ми го мие
Или да ме тешат со тивок шепот на дожд

Ќе обновам едно далечно минато
Ќе станам поклоник на могубожие
Ќе се ослободам од ужасните нокти на ужасот

Со моќ над судбината
Во подножјето на планината ќе соијам
Со квас и мед ќе наздравувам за муграта

Оков на празнина ја стега празнината
Не го најдов оганот на прометеј
Не го растерав мракот во себе

Туѓите права ме обесправија
Во духот н законите ме оковаа
Крај мене студен ветер да завива пуштија.

Свонливи Молитви

Се креваат внебеса свонливи молитви
 липаат своја тага далечни земји
 тоа е песна за мојата крвава душа

Ветерот ми цеди од очите солзи
 во гората завива волк или волчица,сеедно ми е
 останувам да се скаменувам под белата прекривка

им го слушам молкот на луѓето
 наоколу испаруваат соништата на мојата младост
 го нема веќе таму моето име

Од мојата крв цедам мелем за тагата
 магиско вино за чудотворци
 должен сум да го вратам времето барем еден ден

се молам во ова сказание да не сум веќе
 роден како магла во магла
 како ноќ во сенишна ноќ
 празнина во празнина кои некои го викаат живот.

Невидлив Самотник

Слепи браќа на слепи демони
 Забести змијолики чудотворци
 Во ново поглавие на евангелиско продолжение етеги
 Неопеани иконостаси на три икони
 За демонска богомилка троглава
 Со возвишен занес голта поданици

Жив венец на живи трупови се плете
 Низ крбла им се снове огневица
 Со слепо желание кон голгота итаат

Мрази го ближниот свој низ лиги проповеда
 Со камшици и прачки ги чисти гревовите
 Бескрвни низ чкрип на коски ја молеа смрта

Сенака на нова смрт се лизгаше
 Ја влечеа улави,пијани,зли
 Кон бездна на нви споулавености

Како ангел меѓу демони
 Како што не се покорува
 Бело утринска сенка невидлив самотник се снове.

Пустинска месечина

Пустинска месечина збифташе наморничаво
 Каде беше тоа сега нема значение
 Во некој мртов град
 Без луѓе, без облаци, без крастави пци
 Без залудени набожници
 Незнам, можеби јас тогаш сум бил жив
 Гнилите секавања тоа ми го кажуваат
 Жив труп, во мртва бигорна тврдина
 Со излижани и извалкани дамари
 Станувам непокор през мртва и жива сила
 Вестител на кобни иднини
 Немам праг, немам огниште, немам гроб
 Во разјадена и пуста мугра сум грешник
 Со првиот плас на мракот сум црн воскресеник
 Посеаните сенки со лик човечки нека треперат
 Без име, без образ, ќе станат
 Со песји пород, од небесна кучка
 Пламен ќе ги лиже на модра спила
 Со патила и нечестија сонцето ќе го љубат
 Не ми веруваат, велат пепел сум
 Мртов ли сум сеедно. жив ли сум сеедно
 Сознание писание оставам
 Дождовница не го пие, во дните на надежите
 Кобам, нека се знае поколение да чита
 Јас само ги слушам длечините
 Кога збифташе месечината.

Измислена измама

Ова е млак сон или невидлива мисла
 Таен жрец сум бил
 Во три кожи, на три страни
 Во три столетија продувани и извејани
 Тајните на черепот тогај ги корнев
 И смислата на животот
 До старечка изгниеност сум ја носел
 Узнав во сонот
 За страшниот косач на живо месо
 Бесилен сум бил само со некоја молитва
 Во прво столетие
 На месечина полна со русалки сум играл
 Стопена руда од звездите сум леел
 Младоста на голи девици сум ја тошел
 И по некоја блудница, или грешница сеедно е
 Да рти семето да роди земјата
 Во второ столетие
 Мудроста ми го усветила темето
 Во тврдина со урнати кули
 Зад дабови врати што ни пеколот не ги рушел
 Ноќите сонот го шмукале лакомо
 Додека ода на апокалиптичното искушение сум го поел
 Во трето столетие
 Од вселенскиот талог ука сум земал
 Свездочетач ќе да е тоа
 До глобочините на животниот корен сум четел
 Ноќите жедно сум ги пиел во осој на присој
 Всемог маѓесник со кораб без трпежа ете сум бил
 Ја измислив измамата дека сонувам.

Баба Цана

Темни луѓе со бели сенки
тоа е она,што не е ни сон ни јаве
за ним и светлината е густ мрак насекаде
мислиш и бескрајот е нивна гробница
копнеат за гроб,за мрамор тежок
наказаниа на бесмртноста се тие
со черни чудеса,проклети и зли
зломори од очи им бие и снага пие
стравот нечиј и во коски го морничават
проклетие им е благослов
придушени татнежи од далечините ги навестуваат
невидени завојувачи на надежи станаа
никој,никој сега нема иднина
селската вештерка,Баба цана шрбава ука дели
Најдете блудница леунка,што пее пискаво
од рог вино нека пие,црвено или црно
три дни и три ноќи гола на јарец да јава
од мечка споулавен дроб нека јади
дира со крв од пес самотник нека брише
така и гробот ќе се повлече во гроб
така и рожбата ваша со име ќе се скраси
така и сонот ќе молкне,јавето ќе цвета

Рајски Двери

Без вражби без дражби
 Три миропазани светителки на пат клечеа
 На патеки, на пољана, пред праг
 Молеа и со молитва душите ги чистеа
 Од молитвата слепци прогледуваа
 Искокорени очи во дупки враќаа
 Врагови адски со бел пламен гореа
 Со дождалец гревови гревови миеа
 Земјата сета со црнила ја послаа
 Потоа три дни и три ноќи од неа прошка бараа
 Кога гревот во мракот ќе ги натиснеше
 По планински суводолиции тогаш итаа
 На спилите оштри коските му ги дробеа
 Со сончеви снопови се капеа
 Во круг на божилак влегуваа каде мед и вино течеше
 Смрта ја презираа
 Стравот нејзин во коските не го носеа
 Сведители неми ете беа не судии небесни
 Во миг како маѓија, небесна кочија дојде
 Дванаесет огнени коњи ја влечеа
 Старец белокок брадест со огнен камшик ја тераше
 Ја доблиѓи светлината огнена до очите нивни
 Минатото им го дозреа
 Темелите на секојдневието им го поткопа
 На вселенска дланка ги стави
 Пеколот да се морничави од јад го остави
 Дверите рајски на семожниот рај им ги отвори.

Траен Заборав

Сенките на проколнатите шуми
Шепотеа за призраците
Копилињата на мракот
Преданиа горчливи пенливи
Прортуваа
Од подземја, низ спила
Тие се без спомени
Пелинот и рвта им ги испи
Дождеалецот им ги изми
Ветерот им ги одвеа
Во пајакови мрежи им се заплетка
Со подмолна болкја во тупаниците
Блудна молитва сега кажуваат
Во некрстени немиросани дни
Копнеѓите напати ќе им се растрепереа
Низ провидноста невидлив кикот им се провираше
Црн ангел грал им нудеше
И гласови од некое минато
Воскресение им нудеше
Невратот, патем онака ги гледаше
Матната сегашност го затскриваше
Трајниот заборав им се ткаеше.

Заборавено Ехо

Итрица, блудница
Снове по дамарите заборавени
Утринската тага
Во душата процеп нашла
Да ткае покров
Да го прекрие и првиот зрак
Рове и реве
Исечоци од минатот бара
Ги впива живите слики
Станува глува за заборавените зборови
Вкусот на горчината повторно го пие
Од фрлени спомени пирејот го брести
Им шепоти тивко
Небаре веквекови бдеела над ним
Со крик на непозната птица ги храни
Крвитечение на копнежи и надежи
Подмолни еха заборавени.

Сенка

Сенка

Човечка копиа без душа

Тивок талкач по чекори

Вечна сопатничка придружничка

Секогаш заедно

Дружина со душата е

Семејство тајно

Братство запечатено со првиот плач

Раскинато со последната воздишка

Кога болката ги демне

Ги буричкаат облаците

Со роса мевлен ја мијат

Кога тагата ќе дојава

Молните ги влече

Секавањата ги гори

Сенка

Вселена без бог

Без светци, без чудотворци

Посвоена

Без семе неполодна.

Камен Дожд

Беззаба рѓа ја јади вистината заборавена
Граби,апи зборови
Удира на бронзени свона
Ги мери чекорите изодени

Меѓу две молитви
Лежи скаменето минато
Не го воскреснува
Скаменета солза

Ноќта со милост на елен брести сенки
Мирисот на темјан ги мамеше
Во три капки роса се капеа
За повторно мирисот на темјан ги измами.

Сите времиња му беа пријатели
Облаците му се покоруваа покорно
Со дланки ги милувал
Рамномерно ги распоредувал по бескрајот

Бил дете
Кога камен дожд паднал
Кога вистината во камен круг остана
Кога и сенките измамени беа.

Паганска Божица

Птицата на копнежите ми го чопкаше срцето
Ни здружени ветришта не можеа да ја мрднат од место
Ни пак бесни љуњи да ја исплашат

Се разбудија страните преданија
Се отпретаа од правот
Скаменета сенка на паганска божица оживеа

Преку невидлива вода на невидлив чун доплови
Руменилото на зората косите лелеави и ги чешлаше
Ќе покори се,и камен и под камен,и земјата и времето

Со крик на крвта евеја повикува
Се отвори со магиска сила на цвет
Доаѓа од пепел во нови копнежи

Времето,без колепка,без почивалиште одминува
Со воздишка паганска небото се поплочува
Го допирам минатото со срцето,ја враќам сегашноста.

Сон-Несон

Како од крбла се истура темницава
 Го нема веќе ехото на шумните бранови
 Претсказание на некое столетие започнува
 Призрачни кораби се колваат
 Карпите наоколу нагрнати со магла
 Времето одбројува со запчаник од сребро
 Такт на нечујна музика одекнува
 Ветер во човечки облик профучи
 Здивот злокобен го испушти
 На земјата
 Магиски крст од сништа празни се фтиснаа
 Црна молитва така се испиша
 На секоја дванаесета гора змиско дрво да расне
 На тринаесета недела змии троглави да се плодат
 Грмотевица да ги топли
 Под сенката сенки починка да чинат
 Од гранките шупелка да се делка
 На полној во некрстени дни
 Оро оро фаволесто да се свире
 Ова е само претсказание
 А којзнае
 Можеби е само шуплив
 Одвеан будалест сон
 Сон-несон.

Да бидам

Ја вдишувам тишината на ноќта
 За мислата од времето мидаде се и сешто
 Да бидам воздух.....
Да бидам желба.....
Да бидам копнеж.....
 Да бидам разбуричкан кошмар.....
Да бидам чекор....
Да бидам болскот во миг.....
 Да бидам сенка.лита..
Да бидам светлина.....
Да бидам мрак....
 Да бидам збор.....
напишан.....
 Изговорен.....
отфрлен.....
 Заборавен.....
посакуван.....
 Во молитва.....
во сказание.....
 И приказание....

Покана за пир

Колвајте гаврани од судбината моја
 Барем вие бидете ноќва сити
 На парчиња раскинетеја
 На сто....
на двеста.....
 На иљада.....
 Нека пишти како ранет свер
 Нека рика.....
 Нека рика како ридиштата мои од болка.

Дембел мрзлив стана
 Небаре во беговски сараи закончила
 Проклетница напати беше
 Небаре со демони блуд правела
 Ороспија и блудница невидена е
 Небаре зачната во содома и гомора.

Колвајте гаврани од судбината моја
 Барем вие бидете ноќва весели
 Нека биде ова ваша најголема гозба
 Нека биде ова ваш најголем пир
 Нека биде ова ваш најблуден чин.

Скрб

На талогот од времето
Гнијат пелинови листови
Скршени парчиња скрб
Шпокриени со влажен црнозем

Од две страни јачат утки
Со ветришта низ коските шуливи
Како сенки исправени
Со неодрдени звуци ја полнат празнината

Над мугрите звездите презреале
Соковите месечеви не ги пијат веќе
След последен крик на бுவот
Летаат упокоени истришени сништа

Денот трозаб со отров се калеше
Сребрена вода пиеше
Од сребрено брашно леб месеше
За скрбот да го нахрани, да го угои.

Кошмарен мозаик

Во седмокрак круг со оган насреде
Клекнал згрчен испосник,исцеден од животот
Остави тесна бездна зад себе
Од пламен на туѓа омраза бегаше
Само диви петли утеха му беа
Тенок ветар песна му пее
Тука стана
Призрак што напати се враќа во животот
Но и
Човек кој се преобразува во призрак
Без сеќавања
Се заплеткува во мисли
Не го гледа предводникот на муграта
Веќе му е сееедно
За она што не е сега
За она што е утре
На притаен оган само грчот трепери
Го гледа наоколу кошмарниот мозаик
Пеплосани надежи ете на него се налепиле.

Домаќин

Мирисот на тагата
Со нејасни тајни во себе
Ни сега не успе во домаќинот
Без одраз во очите
Без никакво минато
По трет пат да воздивне
За некоја негова вечност
Или негово непостоење
Небичас се сторило
Мрак во мрак се привлекува
Трепеливи капки се губат
Ноќ од ноќ се коти
Неутешна човечка душа реви
Помеѓу две празнини на сеќавањето
Роб на луната е
Ноќен скитач по суводолици
Се пресоздава самиот
Низ шуплините на мигови се провира
Да стане двоен
Да биде оган во крв
Да биде крик што пара.

Меѓа

И пци,и призрази
Во агонија на замор
Се натпреваруваат и со ноќта
И со времето
Со проклетијата на коба и каење
Во густото тесто на злото
Се пара нокната ткаенина
Со антери и лети да ги прекрие
Ете
Троглави молци ја крадат итро
Морничавите спомени да ги најдат
Гревовите да ги соголат
Копнежот по утеха да го испадат
Меѓа на два света
На два рода се испиша.

Црно Сонце

Скровиштето на мртви сништа се исполни
Зли молитви го затворија
Со реа на гнилеж и трулеж
Стрвот
Орли стогодишни намамија
Страчки искубани наоколу
Гаврани гордо во ред застанале
Денот ден испилил без заод
Во дувло на свер
Во јама мемлосана спеплосана
Со темен живопис испишан
За просторот на заборавот
Каде сонцето е црно.

Тажна самовила

Опусте и олтар и амбар
И праг дрвен
Остана празнина во воздухот
Модра месечина болсна
Самовила во копнеж се стаи
Еден ден
Со копнежот како облак ќе се врати
Како чудо праисконско
На самовилски коњ
И пак,и пак
Во осама чита небесни пораки
Слуша мајски жубор
Ветерот спомените и ги заплеткува
Стидени разголени заби и покажува
Медоносните ѕвезди и ги краде
И пак,и пак
Нежна невиност рани и лечи
Со стари преданија,стари приказанија
Шепотеа
Тагата нема долг век
Ќе се одвее како зората кон пладнето
И пак,и пак
И волчји години изминаа
Тагата не стивнува.

Полноќно бладање

Сонот и кошмарот на брзите будења
 Ги враќаа столетијата на дланка
 Со тажна песна на тажна утка

Дојде скрбно време
 Итаница, навалица кон непостоењето
 Без секавања за ликот

Кога ќе се смири и последниот шум
 Ќе згаснат и свезди и сосвездија
 Ќе дојде големиот сон без сонување

Од коските ќе никне шума
 Јавори, дабови, буки столетни
 Од спомени мов ќе цвета на спилите

Црни облаци пеколно ќе се леат
 Призраци гладни ќе апат, лакомо ненаситно
 Жива густа магла ќе врие, ќе пржи, ќе пече

Од печена иловица вода ќе се цеди
 Бес на немој ќе се пени како пеливан остарен
 Прица пламена со набожен восхит ќе плени

Никогаш никој не ќе дознае какви тајни се кријат
 Светост и мрак хаос во столетијата
 Надежите ќе се разминуваат со иднината.

Маѓија на проклетијата

Бев ситно неважно
 Зрнце песок во школката на секојдневието
 Се урна во темна бездна на алчност
 Станав голи коски во пустина
 Патник низ длабочините на минатото
 Пронајдов заспана вода
 Тоа ти било свезден полен
 Ситен прав на светлоста
 Муграта ја посипувала, денот го најавувала
 Ноќта темна сега луто ме гони
 Со разбранета вода, со студени очи
 Поклопени со дукати без сјај
 Оловен сон на клепките ми виси
 Таму во врмето видов
 Кога со крик умираа и преданијата
 Тогаш како тажалка и земјата се тетеравеше
 Го покриваше со влажен и незаситен гниеж
 Ријам безобразно
 Човечката алчност е се посилна и посилна
 Иловицата кутрата таа
 Омекнала од јадот небаре ѓаволот со оган ја ора
 Та прска на сите страни
 Прастара маѓија на проклетијата е ова.

Тажен грч

Во искасапе шума и празни волчју дувла
Ветриштата ја носат далеку бујната младост
И миговите ги сведуваат на тажен грч

Денот е сега само спомен,се се губи
Ова не е веќе измама на навечерината
Нокта на секаде е без одредени бои

Се трупа пепел врз надежите
Сенката во агинија реви
Дни сивило,непотврдена стварност

Се сокриваат лукаво сите тајни
И гревот и минатото
И зборот што беше и раѓање и умирање.

Клетник или Кнез

Ме нарекоа клетник,цигански кнез
Дека сум смислил голеп еп
Сум го пишуваа со црна пупка од трендафил

За птиците кога паѓале со крвави срца
Тогај јурнале бучливи порои
На боиштето никнала црна трева

Тогај Рикнал гнев со проклетија од пеколот
Станува кадрава магла во расплинување
Ползејќи кон примки од оган и вода

Зборовите доаѓаат од непознати и тајни времиња
Низ темните коридори на сопствената свест
Од еден мрак,во друг мрак

Којзнае можеби е заборавено некое минато
Или некоја непозната иднина
Но сега им припаѓа на сите времиња.

Одраз

Заедно со тишината гледавме во бездната
Во таа прозирно вистинита длабочина
Светови чудни се преплетуваа
Еден покрај друг, еден во друг
Слушавме љубопитно
Како со занес пеат безвучните далечини
Со ехото на оделни галаксии
Којзнае
Можеби ние ја испревртивме реалноста
Можеби ние сами ја птворивме бездната
Можеби ние сами ја напишавме загтката
Којзнае
Можеби бездната беше само призрак во денот
Одраз на муграта и заодот

Румено зазорување

Неможев веќе да плачам гласно
Липтав немо со мртвата свезда
Се урна нашата вселена

Црната дупка зјаеше на местото
Смрад,гниеж и тивок смев на ѓавол одекнуваше
Во хармонија со демоните свои

Само погледот остана смел
Змија смртоносна вмиг тој стана
Чувар на кругот каде свездата ја чував

Призраците на дупката сега таѓно се вееја
Започна битката тивка и тешка
На омраза враќав со омраза,на подмолност подмолен бев

Имаше тука и прикриен занес
Свеста притаено и загатливо молчеше
Се понижувавме,се покорувавме,на гневот слуга бев

Ужасот напати беше сладок,напати пенлив
Тука не глаголев и не одгатнував тајни
Во безвремето како изгубен кораб пловев

Морничава утеха или притаена радост се појави
Копнежот запретан од пепелта блесна
Непостоењето остана мртво,муграта румено зазори.

Одразот и јас

Го гледав одразот мој
 Како весело го живее мојот живот
 Јас
 Еден блед прозирен призрак
 Кој чмае во аголот на светот
 Одеше гордо по улиците
 Напати се кочепереше на места
 Мене ми го вртеше грбот
 Оставаќи ми го вкусот на непостоењето
 Вчас одекна ехото на одмаздата
 Тој пламен цвет што тињаше вгради
 Од безвучниот свет ги зеде најубавите арии
 Ги свирев деноноќно до лудило за одразот
 Повторно со страст го плетев килимот на желбите
 Непостоењето го полнев со сништа и насмевки
 Со виножитото ја одредив границата на световите
 Во миговите некои можеби бев суров
 Одразот позади виножитото го оставив
 Ехото негово сеуште јачи по суводолиците
 Некогаш ќе бидеш јас
 Некогаш ќе бидеш одраз
 Некогаш ќе бидеш сенка
 Некогаш ќе бидеш призрак
 Од непостоењето ќе одиш во постоењето
 Од постоењето ќе завршиш во непостоењетио.

Одразот и животот

Потсвесните илузии жлба една воскреснаа
Исткаа мозаик од розови светлини
На сонот криљата од вечноста му ги дадов
Така сите ѕвезди достапни се сторја
Мењ носеше виор на остварено постоење
Испрплетено со нонци на дни во дни
Примамливо надежта се сновеше
Редеше камче до камче на патеката долга
Вивнуваа светулките на пркосот
Не се заплеткуваа повеќе во косите на заблудата
Прозвучија акордите на вистината
Неможе животот д мине без нужна измама
Таа е неговата сенка
Измамата е сопствениот одраз на животот.

Зловешто

Мојот пијан смев низ солзи ита
Се плетка низ пајажината на розевата тага
Вестител стана
Капиџикот на душата да го затвори
Новата бура веќе ќе носи новост
Опачината на стварноста ме научи да немам обзир
А ти црн гавране,гавране
Чувајги твоите погани криља
Омразата дива,о така блисок ми спрема
Бранови збрала,во ураган со немир става
Некаде таму подмолно грми,татне
Копнеат за игра немирна водите бујни
Ја пиат пота,жедно и глано крвта црвена
Нема да пловам ноќва,со музиката на зборовите
Ќе се распрснам како искра околу
Зловешто низ штата на постоењето.

Тивок кошмар

Како призрак од тивок кошмар
 Со судбинска бавност,но незапирливо
 Во мракот на овој бездомен бел свет
 Ја барам грешката за загубената среќа

Немаше траги на патеките
 Расплаканата вода беше ги избришала
 Само избуземената песна на дамарите одекнуваше
 Зад вечно матната маглива линија на хоризонтот

Сивата и безбојна пустина ги буричкаше дините
 Еднаш или два пати видов осамен бедуин
 Немоќен беше да стигне до вечниот мир
 И тој и јас како загатливо суштество лутавме

Така,прескокнуваќи од копно на вода,од вода на копно
 Од сива вода до гол песок,како бран од почеток на светот
 Како бучави и здивен рев на плимата
 Во тажен сон без сништа минам

Луда врволица се завлекуваше во минатот
 Со својот страшен вител ја оволплотуваше тагата
 Како последен спомен,во таинствени и мрачни чуда
 Во сеприсутноста,губеќи се во мракот на ноќта.

Монотон сон

Во нем молк и спокој
Во кругот на таинствените и мрачни доживувања
И власта на темните сили
Врз осамена душа која копнее за мир
Проблесоците на вештачката мешаница се вплотија
Невидлива музичарка свиреше со тажни ноти
Црниот пајак со сребрени коци плетеше
Бесмислените фантазии така ги ловеше
Далечното и осамено лаење на пес
Со храброст го нарушуваше молкот на нојта
Негибната тишина беше некако осамена
Ширеше сонливост и тага
Сите мисли сега беа лага
Се растворуваа во безгранична белина
Претвораќи го немиот молк и спокој
Во долг и монотон сон
И безнадежна борба која повеќе е бладање.

Квечеринска крв

Ја оставам својата тага
Во пурпурната мугра
Како орач орам во сува пустина
За да насеам златно семе со румени цветови

Занесен од виното на зборовите
Смпремам нови миловодни живописанија
За исушени земји без дожд
Палени од несовладива врелина

Квечеринска крв непорочно повикува
Со клепало братија своја
Во светлината на месечината
Ќе се прикриам со молк, ќе летам со ветерот.

Повеќе немам што да кажам

Дали навистина настапила ноќта
 Или можеби темниот мрак излегол веќе од мене
 Но повторно гледам се смрачува овде
 Белината се претвора во сивило
 Во не само празнотија се гледа
 И кога нема што да гледам знам слепило е
 Некои рекоа дека повторно сум ослепел
 Можеби,одам тетеравеки се како слеп
 Само миг
 Дали започна падот
 Или се прекина сонот-несон
 Или само здодевноста
 Или монотонијата напразно одекнува
 Јас сега не паметам

Повеќе немам што да кажам.....

Рецензија

После неколку прочитани песни од оваа книга ми беше потребно време да продолжам понатаму, не затоа што се лоши песните, напротив, ми беше потребна храброст вистинска да продолжам.

Песните, се потресни и допираат длабоко во сечијата душа, навистина, за вакви песни потребно е вистинска храброст да се напише, а знам откако ги прочитах сите, дека ги пишувало едно доволни силно срце, кое во себе носи рани големи.

Овие песни со секој збор што ќе го впиете во себе, ќе влезат во самата ваша свесна срш. песни кои излегуваат од рамката на културата на живеење, и ви даваат еден друг поглед на сите настани, во кој и вие самите сте учесници..

Мораме, самите на себе да си признаеме дека тагата со себе носи, лутина, бес, вина, шок, жал, и не постои никакви волшебено стапче со кое ќе ја уништиме, единствен начин за да се бориме со неа е да ја понесеме, и да ја прифатиме, таква каква што е, без да ја игнорираме, или преувилучуваме.

За многумина читање на оваа книга ќе биде тешка за читање, сите кратки описи се исполнети со многу визуелни настани, но сепак деталите кои ги врзуваат овие визуелни настани се реални, па така реалното со визуелното е едно од најубавите споеви што ги прави Чернодримски.

Навлекувањето на читање е една од скриените особини кој тој ги има, се разбира во позитивна смисла, не пишува, да не растажи, пишува да не научи како да се носиме со сопствената, а не неговата болка. и токму затоа како Метафора ја има овој наслов.. Огнени Виори.. да, неговата душа е токму тоа Огнени Виори кој пламтат постојано.

Мојот пијан смев низ солзи ита

Се плетка низ пајажината на розевата тага

Вестител стана

Капицкиот на душата да го затвори

Новата бура веќе ќе носи новост

Опачината на стварноста ме научи да немам обзир

А ти црн гавране, гавране

Чувај ги твоите погани криља

Восхитувачко е што секогаш како негов виртуелен придружник е Гавранот, да тој Црн многупати, за многумина злокобна птица, но црнината, и темнината во које тој секогаш, Гавран, чернодримски не с еплаши, туку го има напати како водилка, напати како советник, напати како слушател, а напати како пријател од кој бара помош...

Ме нарекоа клетник,цигански кнез
 Дека сум смислил голеп еп
 Сум го пишуваа со црна пупка од трендафил

За птиците кога паѓале со крвави срца
 Тогај јурнале бучливи порои
 На боиштето никнала црна трева

Смелоста,себеси да се нарече клетник е голема,не затоа што нешто напушал,туку зошто собрал храброст да се соочи со проклетијата,и од таа проклетија д аизвлече тешки зборови.и повеќепати Чернодримски нагласувал на една мисла која ја прочитал во таа проклетија..Чувај се од луѓето кои неможат да бидат сами.

Оваа прекрасна стихозбирка е една од ретките кои пишуваат за судбината,сеедно е дали на авторот,но е слична со некоја друга,мене не ме остави рамнодушна ,малку на моменти и ме растажуваше,верувам и вам тоа ќе ви се случи.

Милена Арсова

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворах во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците. Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегувајќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сми-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода-8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски-Огнени Виори

Скопје 2016 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Огнени Виори 2016 година 50 страни

ISBN-10 608-4778-12-7

ISBN-13 978-608-4778-12-7

EAN 9786084778127

